

MET DE STOOMBOT?

NEENEE, MET DE TESLA!

Ja beste ouders en grootouders, hou uw bankkaartje maar klaar want straks komt Sinterklaas langs met zijn Piet.

Zijn kleur weten we nog niet maar laat het ons houden bij de 'Vivaldi-kleur'. Ha ja, zwarte mogen we niet meer zeggen, roet is slecht voor het milieu, vuil is zo alledaags... wie weet het nog?

Ik hoop dat ze al werk gemaakt hebben van de aanpassing van de liedjes want met de stoomboot komen is een misdaad, het is geen cruiseschip, knecht is volgens de WOKE-beweging discriminatie en mensonterend, kinderen in de zak steken kinderen mishandeling, maar doodschieten in Gaza mag wel, hoho.

Dus heeft bol.com de oplossing gevonden! Ge laat de klein mannen een groot blad vol plakken met fotootjes van het speelgoed dat ze willen en hang het voor het raam zodat Sinterklaas er zogezegd een foto kan van nemen en alles kan afleveren met zijn Pieten in de nacht van 5 op 6 december, als hij niet staakt.

Maar de waarheid is anders; uzelf neemt een foto en gaat op zoek op de site van bol.com, bestelt, betaalt en terwijl de gastjes op school zitten komt een licht getaande Piet alles afleveren of gewoon aan de deur zetten en weg is hij met zijn stoomboot op vier wielen.

Vroeg in de morgen op 6 december openen de uitbundige meisjes en jongens de pakjes en vinden onder in de doos een folder met daar op: *“Nergens goedkoper dan bij bol.com”*, hoho! Maar ze zijn blij want ze hebben wat ze geplakt hadden.

In onze kinderjaren was het toch ingewikkelder, maar veel plezanter. Al een maand voor 6 december durfden we geen kattenkwaad uithalen want iedereen zei: *“ ‘k Zal het tegen de Sint zeggen zulle.”* Pa en ma beslisten wat goed was voor ons en voor hun portemonnee. Wij werden niet continu geconfronteerd met speelgoed en snoep dat te koop was. Het was echt afwachten tot 6 december.

Het enige wat soms kon, was dat wij samen met ma en pa naar de stad mochten. Naar de Sarma of Inno om eens te gaan ‘kijken’ naar het speelgoed en voor een foto op de schoot van de Sint. Dat mocht toen nog want het was een bisschop in de verhalen.

Op 5 december stond onze schoen met een wortel, klontje suiker en een fleske bier voor de Piet klaar. Bij nacht stonden ma en pa op, ma legde de wortel en het klontje terug in de kast, pa dronk het flesje leeg en de cadeautjes en snoep werden uit hun schuilplaats gehaald.

's Morgens groot feest, iedereen content! Zo eenvoudig en echt plezant was het voor kinderen en ouders maar ge moest er uw gat voor oplichten!

Kinderen mogen tegenwoordig niet lang meer 'kind' zijn. Hun onbezorgde jeugd wordt continu onderbroken door individuen die er voor zorgen dat ze snel ingeschakeld worden in de geldmolen. Via de media en allerlei schermkes worden ze geprikkeld om de indruk te krijgen dat ze zonder bepaalde aangeboden attributen niet verder kunnen. Ze worden gebrainwasht en verslaafd.

Daarom rijdt Sinterklaas nu met een Tesla en ik met een Ford.

1950, ergens in de Vlaamse Ardennen.

Een gehucht met duizend inwoners krijgt de status 'dorp' en moet een naam zoeken. Omdat de pastoor ook zijn gedacht mag zeggen en... wordt het SCHUINEGEM, in de volksmond 'SCHEVEGEM'. Rare naam, maar één met een geschiedenis want er was al een kerk gebouwd in de jaren '30 en de architect van het bisdom had een serieuze fout gemaakt. Ja, toen bestond dat daar ook al. Met als gevolg dat de toren niet een beetje, maar geweldig scheef stond.

De windhaan hield zich met zijn twee vleugels vast aan het kruis, hoho.

De architect is uit eerlijke schaamte van de toren gesprongen en kwam terecht vlak voor de deur van het naastliggend café 'Den Scheven Toren', bij Leon en Zulma. Velen maakten later een kruisteken toen ze binnenstapten. Bij het buiten gaan keken ze naar de toren. Als hij scheef leek waren ze niet zat en als hij plots voor hen recht stond dan waren ze goed over de schreef!

De vinkenmaatschappij 'De scheefzangers' waren daar onder dak met vijftig leden en om het gemakkelijk te maken noemde een pint 'n een 'toren' en een jeneverke 'n een 'scheven'. Op

een bestuursvergadering half november stelde de voorzitter Frans voor om op zaterdag 5 december een sinterklaasfeest te houden voor de klein mannen van de leden, pa en ma ook welkom. Iedereen was akkoord.

Het zaaltje aan het café kon gebruikt worden, de ene zou zorgen voor snoep en koeken, de andere voor mandariennekes, Zulma voor de versiering...

En als ze dachten dat alles in kannen en kruiken was kwamen ze tot de constatactie dat ze nog geen Sinterklaas en zwarte Piet hadden. Iedereen keek naar iedereen, maar Zulma nam het woord. Ze stelde haar gemaal aan als

Sinterklaas met de woorden: “Leon, g’et er het figuur veur, gruoet, dikke pens en ge meugt heel den tijd zitten, uwen hobby!”

Louis, gij wordt de zwarte Piet, als facteur kunde gij goed mee de mensen omgaan, ge weet veel en ge kunt goed toneel spelen als de postmeester u op café gezien heeft, uwen blauwen neus zal rap zwart gemaakt zijn, ik zorg veur de kostuums, klachten binnen de vijf minuten!”

Niemand reageert, dus iedereen is akkoord want Zulma heeft gesproken. De leden worden op de hoogte gebracht en op vrijdag 5 december wordt alles verzameld en het zaaltje in gereedheid gebracht. Omgekeerde bierbakken vormen een podium, een oude zetel met afgedankte gordijn erover als troon, voor zwarte Piet ligt een grote juten zak klaar voor de kindjes in te steken, neenee, voor zakjes snoep.

Zaterdag 6 december, 17.00 u: in café ‘Den Scheven Toren’ is het vollen bak in het zaaltje. Leon en Louis doen hun intrede als Sinterklaas en zwarte Piet, de verbrande kurken stopsels hebben facteur Louis het gewenste kleurke gegeven.

Klaas Leon neemt de kindjes op de schoot en af en toe ook de mama. Piet Louis grabbelt in zijn reuzezak en tovert snoep, koeken en appelsientjes tevoorschijn. De kinderen blèten en zingen, de papa’s verzetten ‘scheve’ en ‘torens’, de mama’s pletsen af en toe de hand van Sinterklaas weg van hun bil... zijde mee? Maar alles bij alles is het een geslaagd feest dat om 21 u zijn einde kent. Iedereen gaat huiswaarts door... ja, de verse sneeuw!

Niemand had het opgemerkt maar er ligt plots tien centimeter verse sneeuw en het sneeuwt nog steeds. Sinterklaas Leon is in slaap gevallen op zijn troon van de vele borrels die hem stiekem zijn toegeschoven en Zulma laat hem daar zijn roes uitslapen. Piet Louis verlaat als laatste het café, kijkt naar de toren, ziet dat hij perfect recht staat en glijdt met zijn juten zak op de schouder huiswaarts waar zijn ma zit te wachten.

Zondag 6 december:

Om acht uur in de morgen wordt hard op de deur gebonkt van het café. Zulma doet in paniek open en voor haar staan de ma van Louis, de voorzitter en lattenlegger van de mij en vragen of Louis daar is want hij is niet thuis gekomen. Zulma heeft hem om 22 u zien vertrekken naar huis en maakt Sinterklaas wakker.

Met zen vijven, Leon nog in zijn Sinterklaaskostuum, trekken ze de sneeuw in op zoek naar Piet. Ze nemen de weg naar zijn huis langs de velden en het boske maar zien niets of niemand, keren nog eens terug en plots zegt Sinterklaas Leon: "Ge moet daar eens kijken in de verte naar die populieren , het zit daar vol vogels en ze vliegen naar iets op de grond en terug en weer terug." De lattenlegger kruipt over de gracht en ploetert door de sneeuw naar de populieren een tweehonderd meter verder.

En ja daar ligt 'facteur Piet Louis de eerste' te slapen onder de grote dikke jutezak met rond hem zakjes vogelzaad die open gescheurd zijn. Hij roept de rest erbij en samen sleuren ze de onderkoelde Louis naar zijn huis. "Eind goed, alles goed", zou u denken maar het raadsel van het zaad was nog niet opgelost. Een mirakel, Sinterklaas...?

's Anderendaags zat Louis al aan de toog met blauwe neus en al en hij vertelde de ware toedracht van het zaad dat zijn leven had gered.

Hij was naast facteur ook een beetje zaadhandelaar, kocht van een nonkel in het groot, mengde, vulde zakjes op bestelling en leverde die tijdens zijn ronde aan huis bij de vinkeniers. Voor het klaasfeest had hij kleine zakjes gevuld voor de vaders, deze in de juten zak gestoken onder de snoep en spijtig genoeg vergeten uitdelen.

Op zijn zatte terugweg naar huis was hij in de sneeuw verloren gelopen, had onder de populieren de zak uitgeschud en had zich te slapen gelegd onder het jutedeken. Door de sneeuw waren de papieren zakjes open gegaan en de vogels hadden het gezien en gelukkig Leon hen. Gered door het zaad van de goedheid!

De pastoor geloofde er niets van en predikte dat het een sinterklaasmirakel was en hing zijn kerk vol met offerblokken 'voor de Heilige Sint van Schuinegem'.

In het café stond op de toog een collectebus met daarop 'voor de Geilige Sint van Schevegem'. Deze zat iedere maand vol voor het komende Sinterklaasfeest. Zulma had gelukkig die G nog niet opgemerkt, hoho.

LUCIEN VAN GENT